

Школа, ощадкаса, пошта — що ще надумуються закрити «реформатори» від влади в наших селах?

У моєму рідному селі Авдіївка, що в Куликівському районі, знову нависла загроза закриття школи. Нищення соціальної сфери, а отже, загалом українського села триває. Села, знекровленого за десятиліття комуністичного режиму і, на жаль, не відродженого за 20 років незалежності.

На початку року в Авдіївці закрили ощадкасу (відділення банку). Надання фінансових послуг було передано сільській пошті. А це немалий клопіт. Хоч село порівняно невелике, десь 300 дворів, усе-таки це 300 електричних точок в оселях і установах, майже стільки ж газових, понад 100 телефонів, тобто загалом десь 700 комунальних платежів щомісяця. Крім цієї роботи, пошта виконувала і свої звичні функції — доставку кореспонденції, періодики, передплату видань, а ще продавала супутні товари, видавала пенсії. Словом, роботи більш ніж вистачало. Та несподівано восени в селі закрили і поштове відділення. Під тим же приводом «економії» і за вказівками, що йшли зі столиці.

Чергова затія влади — закрити школу. Затія не нова, кілька років тому теж хотіли закрити, але селяни відстояли свою школу. Адже давно відомо: поки є соціальна сфера, існує село, починають закривати — воно перетворюється на хутір.

Причиною закриття школи називають ту ж облудну «оптимізацію» освіти. Мовляв, невеликі школи утримувати не вигідно. Але школа не така й маленька. У ній і зараз навчаються 28 учнів, а вже з першого січня буде 32. Річ у тім, що в селі щойно оселилися молоді сім'ї з райцентру і Чернігова, у них є діти, які ходитимуть до сільської школи. До речі, це зайве свідчить, що село живе й житиме, попри недолугу владу. Підтримати треба молоді сім'ї, що готові переїхати сюди жити і працювати, а не нищити село.

Можна ще додати, що в сільському дитсадку Авдіївки зараз 16 дітей: це немало, в багатьох значно більших селах нема такого дитсадка. Одразу 6 його вихованців наступної осені також підуть до школи.

Принагідно зазначу: поки що лише словами місцевої влади залишаються обіцянки допомогти в реконструкції котельні дитсадка. Сільраді зостається сподіватися на свої дуже скромні кошти та на милість так званих інвесторів, які немало наживаються на селянах, але не поспішають допомагати селу.

До чого всі ці розмови про «оптимізацію», «невигідність» сільської та й загалом соціальної сфери? Загалом у нас школи, лікарні, дитсадки, вузи «нерентабельні» з такої

дивної точки зору. Але ж в усьому світі є економічна сфера, яка дає фінанси, і є соціальна, яка завжди утримувалася за рахунок бюджету. Що тут незрозумілого?

Де виношуються ці затії із закриттям шкіл та інших соціальних закладів села? Звичайно, це віяння згори, зі столиці, де говорять про підтримку села, про мораторій на закриття сільських шкіл, а негласно — протилежні вказівки. Але старається вислужитися й місцева влада, визискуючи селянина.

Справжня причина закриття соціальних закладів очевидна. У нинішньої влади за великим рахунком нічого не виходить у сфері економіки, попри балачки про «реформи». Діє лише метода поборів — від обкладання податками і зборами, витрясання грошей із громадян за будь-який папірець, довідку до скорочення соціальної сфери. Оце і вся «економіка». Не кажучи вже про аморальність такої ситуації, коли олігархи жирують від розкошів, а у селянина закривають то пошту, то школу.

Може, тоді вже взагалі «закрити» українське село? Основу, колиску нації, чи ще які там гарні слова у нас люблять говорити ті, котрі народився в селі, а допавшись до влади у місті, тут же забувають про селянина.

Петро Антоненко, [Сіверщина](#)